

Adolf Hitler

Introducere:

Adolf Hitler (* 20 aprilie 1889, Braunau am Inn, Austria - † 30 aprilie 1945, Berlin), lider al Partidului Național Socialist German, cancelar al Germaniei din 1933, iar din 1934 conducător absolut ("Führer") al Germaniei, a fost unul din cei mai cruzi dictatori din istoria omenirii. Ajuns la putere la începutul anilor 1930 odată cu ascensiunea nazismului în Germania, Hitler a inițiat izbucnirea celui de Al Doilea Război Mondial și instituit exterminarea în masă a evreilor și a adversarilor săi politici.

Tinerețea:

Viitorul dictator s-a născut la Braunau-am-Inn, în partea de vest a Imperiului Austro-Ungar, la 20 aprilie 1889. În școală nu s-a remarcat, fiind un elev mediocru. După moartea părinților, în 1907, s-a mutat la Viena unde a încercat să se înscrie la cursurile Academiei de Arte Frumoase, încercare ce s-a soldat cu un eșec. Timp de șase ani a dus o viață mizeră în cele mai sărace cartiere ale orașului, singura sa sursă de venit fiind ilustratele cu diferite clădiri din Viena, pe care le picta și vindea în cafenele. La Viena a căpătat concepțiile pe care le va pune în aplicare când va ajunge cancelar al Germaniei. Sătul de „babilonia de rase“ vieneză, a plecat în mai 1914 într-un oraș „cu adevărat german“, München. Odată cu începerea Primului Război Mondial, s-a înrolat în armata germană, câștigând Crucea de Fier, clasa 1. Sfârșitul războiului l-a surprins într-un spital, fiind rănit în urma unui atac cu gaze al englezilor. După terminarea războiului, Hitler și-a schițat deja în minte ceea ce urma să devină național-socialismul. O gândire bazată pe un anti-semitism crud și o orientare rasistă asupra societății și a valorilor ei (*Volksgemeinschaft*). În anul 1919 el a devenit spion al departamentului politic al armatei bavareze, prilej cu care a intrat în contact cu Partidul Muncitoresc German. Micul partid, în ciuda numelui, nu era o mișcare de stânga, ci sprijinea ultranaționalismul, anti-semitismul și anti-capitalismul. Cum era de așteptat, Hitler s-a înregimentat politic, devenind în scurt timp membru al comitetului executiv. Energia și talentul său propagandistic și oratoric l-au impus, astfel că, Hitler, alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1920. Tot atunci s-a hotărât și schimbarea denumirii partidului în Partidul Național-socialist Muncitoresc. Astfel s-a deschis drumul ascensiunii la putere a lui Hitler.

Ideologia național-socialismului:

Ideologia nazismului nu s-a bazat de la bun început pe ideile lui Hitler, el doar preluând idei de la cei care se numeau teoreticieni rasiali și care, la sfârșitul secolului al XIX-lea, exprimaseră noi concepte ca: rasa ariană, puritatea rasei. Conform acesteia, omenirea este alcătuită pe baza unei ierarhii valorice a raselor,

iar viața nu reprezintă altceva decât „supraviețuirea celor adaptabili”. Poporul german era considerat superior, făcând parte din "rasa ariană". Lor le revenea și sarcina de a menține puritatea rasei și de a subjuga rasele inferioare evreii, țigani, slavii și rasele de culoare). Hitler considera comunitatea evreiască un cancer ce roade trupul Germaniei. „Alterarea sângelui și deteriorarea rasei reprezintă singurele cauze care explică declinul civilizațiilor străvechi. Niciodată războiul nu a ruinat națiunile. În această lume oricine nu este de origine sănătoasă poate fi considerat pleavă”. Slăbită de efectele Primului Război Mondial, cât și de condițiile foarte grele impuse prin Tratatul de la Versailles, Germania s-a prăbușit într-un dezastru economic greu de imaginat. Plăpânda democrație (Republica de la Weimar) nu putea face față acestei crize, populația devenind din ce în ce mai săracă și nemulțumită. Zecile de mii de șomeri umpleau Germania interbelică. Din păcate pentru evoluția ulterioară, puterile câștigătoare în războiul întâi nu au fost capabile să înțeleagă că o țară umilită nu poate fi un pol de stabilitate. Condițiile impuse Germaniei nu aveau cum să fie acceptate de o populație flămândă și sătulă de război, dar foarte mândră. Efectele s-au dovedit a fi fatale. Din mijlocul sărăcimii s-a ridicat cel ce avea să dezlănțuiască iadul în Europa douăzeci de ani mai târziu.

Ascensiunea la putere

Încă de la începuturile carierei politice, Hitler era conștient de puterea propagandei, totul fiind foarte bine pus la punct. Din aprilie 1930, responsabil cu propaganda a fost numit Joseph Goebbels, cel care a folosit cu succes noile tehnici, afișele electorale cât și radioul. Au fost închiriate avioane și mașini de lux pentru deplasarea mai rapidă a lui Hitler în cât mai multe locuri. Toate aceste eforturi au avut efectul scontat, dar un mare merit la succesul naziștilor, l-a avut absentismul. Succesul obținut de partidul său la alegerile din 1932 l-a încurajat să nu accepte nici o altă funcție decât cea de cancelar. Întâlnirile dintre Hitler și președintele Hindenburg, nu au dus la nici un rezultat. A urmat o perioadă tulbură în viața politică germană, toate culminând, totuși, la 30 ianuarie 1933 cu numirea în funcția de cancelar a lui Hitler. Încet dar sigur, naziștii au preluat toate funcțiile de conducere, atât în Parlamentul german (*Reichstag*), cât și în economie. În martie 1933, Hitler s-a hotărât să propună noului Parlament *Legea de împuternicire (Ermächtigungsgesetz)*, care prevedea înlăturarea procedurilor și legislației parlamentare și transferarea puterii depline cancelarului și Guvernului său, aceasta căpătând valori dictatoriale. Cu ajutorul mulțimii adunate în stradă și a terorii instaurate de "Divizia Furtună" sau SA (*Sturmabteilung*) și o mare organizație paramilitară de elită - SS (*Schutzstaffel*), legea a trecut cu 444 de voturi pentru și 94 împotriva. S-a deschis astfel calea către dictatura totalitară.

Anti-semitismul:

La baza politicii inițiate de Hitler și de partidul său s-a aflat ura rasială și anti-semitismul. Ura profundă față de evrei a reprezentat tema dominantă a carierei politice a lui Hitler. Care sunt motivele care au stat la baza acestei mâini bolnave? E

greu de spus. S-a speculat foarte mult pe marginea acestei probleme, dar nimeni nu a putut găsi un răspuns satisfăcător. Să fi fost din cauza unei prostituate evreice, care l-ar fi îmbolnăvit de sifilis în tinerețe? Puțin probabil. Cea mai plauzibilă explicație ne-o oferă Geoff Layton în lucrarea sa „Germania: Al Treilea Reich, 1933-1945”: „Hitler a fost produsul, și nu creatorul unei societăți deja infestate. În orice caz, ar fi eronat să-l considerăm un antisemit oarecare. Ura față de evrei era obsesivă și vindicativă și i-a influențat întreaga filosofie politică. Că el a fost în stare să o pună în practică, nu poate fi explicat decât prin circumstanțele singulare ale Germaniei postbelice: umilința de la Versailles, problemele grave de ordin socio-economic dintre anii 1918-1923 și 1929-1933. Într-o astfel de situație, Hitler a fost în măsură să exploateze existența unei ostilități latente împotriva evreilor și să o transforme într-o politică radicală a urii”. Oricâte explicații s-ar încerca, faptele și cifrele sunt covârșitoare: numărul oamenilor ce au căzut victime politicii hitleriste este tulburător. 6 milioane de oameni și-au găsit sfârșitul în lagărele morții de la Auschwitz, Chelmo, Majdanek, Treblinka ori în ghetoul din Varșovia. Politica rasială a fost introdusă de către Hitler în mod teptat, tocmai pentru a amăgi opinia publică internațională. La 15 septembrie 1935 s-au dat primele legi rasiale, ce au intrat în istorie ca Legile de la Nürnberg. Acestea prevedeau că, „este cetățean al Reich-ului acea persoană care este de origine pur germană”; totodată se interziceau căsătoriile dintre evrei și cetățenii germani, cât și relațiile extraconjugale. La 9 noiembrie 1938 s-au luat și primele măsuri fizice împotriva evreilor prin pogromul generalizat pe tot teritoriul Germaniei. În așa-numita "Noapte de cristal" (*Kristallnacht*) au fost distruse case, magazine și sinagogi, iar 100 de evrei au fost omorâți și circa 20.000 trimiși în lagăre de concentrare. Punctul culminant al crimelor a fost atins odată cu Conferința de la Wannsee a unor personalități ale partidului și ale Guvernului, în cadrul căreia aceștia își dau acordul pentru "Soluția finală în chestiunea evreiască", la cererea expresă a lui Hitler.

Decăderea celui de-Al Treilea Reich

Împingerea Germaniei în război a fost, de fapt, primul semn al decăderii lui Hitler. Cu toate victoriile de început dintre anii 1939-1941, Hitler a făcut marea greșală de a-și subestima inamicii, Marea Britanie și Uniunea Sovietică, precum și greșala de a începe un război pe două fronturi, cu aceste două puteri. Orbit de succesele înregistrate de "războiul fulger" (*Blitzkrieg*), Hitler a dat semnalul „Operațiunii Barbarosa”, care prevedea invadarea Uniunii Sovietice printr-o campanie rapidă, înainte de venirea iernii. Invazia s-a petrecut la 22 iunie 1941 și a însemnat începutul sfârșitului. Luna decembrie a aceluiași an a dat lui Hitler o nouă lovitură: au intrat în război SUA. Cu toate că înverșunarea sovieticilor, noroiul și frigul au stopat înaintarea Germaniei, Hitler a rămas convins că victoria finală este posibilă, ceea ce dovedește că-și pierduse clarviziunea militară ce îl caracterizase la începutul războiului. În 1943 armata germană se afla deja în defensivă, pierzând inițiativa și, treptat, toate visurile bolnave de preamărire ale lui Hitler s-au sfârșit, lăsând în urmă o Europă distrusă și șazeci de milioane de victime. În aprilie 1945, când soldații sovietici se aflau la doar un kilometru distanță, Hitler s-a sinucis (nici pînă

În ziua de astăzi nu se știe cum a murit Hitler, astfel aceasta este doar o presupunere, așa cum nimeni nu a putut arăta unde a fost înmormântat acesta sau altă dovadă că acesta să fi murit). În mai 1945, Germania era total ruinată, și nicidecum o „Germanie mare” care să distrugă Rusia bolșevică și care să creeze o nouă ordine mondială, bazată pe conceptul supremației arienilor.